

25 septembrie – 1 octombrie

Introducere la cartea Deuteronomul

Textul de memorat: „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste”
(1 Ioan 4:8)

Desigur, cartea Deuteronomul nu a apărut într-un vid. Ca orice lucru în viață, Deuteronomul există într-un context; și, tot ca orice lucru în viață, acel context joacă un rol important în înțelegerea ei și a scopului pe care îl are.

S-a scurs multă istorie înaintea ei - o istorie care a explicat nu doar circumstanțele cărții în sine, ci și pe acelea ale lumii și ale mediului care i-au generat contextul. După cum ar fi greu să înțelegem scopul și funcția unui ștergător de parbriz în afara contextului unei mașini, tot astfel ar fi greu să înțelegem cartea Deuteronomul, mai ales în lumina subiectului nostru (Deuteronomul și adevărul prezent), în afara contextului în care a luat naștere.

Cineva a citit cartea *Război și pace*, a autorului rus Lev Tolstoi, în doar trei zile - o carte care are aproape o mie cinci sute de pagini. Când a fost întrebat despre ce era cartea, cititorul a răspuns: „Despre Rusia.”

Ca să acoperim în studiul unei săptămâni miile de ani de istorie înainte să ajungem la Deuteronomul ar însemna să facem cam același lucru. Dar, dacă ne concentrăm asupra elementelor de bază, putem vedea contextul de care avem nevoie pentru a înțelege cel mai bine această carte, atât de bogată în „adevărul prezent”.

Duminică, 26 septembrie – Iubește, ca să fii iubit

1 Ioan 4:8 spune: „Dumnezeu este dragoste.” Oricât de simple ar fi aceste cuvinte, ideea din spatele lor este atât de profundă, încât abia putem pricepe implicațiile lor. Ele nu spun că Dumnezeu iubește, că arată dragoste sau că este o manifestare a dragostei, ci că Dumnezeu *este* dragoste. Dragostea este esența identității Lui. Ca ființe căzute, pur și simplu nu suntem în stare să pricepem pe deplin ce înseamnă „Dumnezeu este dragoste”.

Dar, cu siguranță, putem înțelege suficient încât să știm că este o veste foarte bună. Dacă, în loc de „Dumnezeu este dragoste”, ar fi spus „Dumnezeu este ură” sau „Dumnezeu este răzbunător” ori „Dumnezeu este indiferent”, această revelație despre El ar fi reprezentat pentru noi un motiv de îngrijorare.

Dragostea impregnează tot cosmosul, poate chiar mai mult decât o face gravitația. Dumnezeu ne iubește și noi, la rândul nostru, trebuie să-L iubim (vezi Deuteronomul 6:5; Marcu 12:30).

Totuși, dragostea, ca să fie dragoste, trebuie să fie oferită în mod liber. Dumnezeu nu poate forța dragostea; în momentul în care face acest lucru, nu mai este dragoste. Prin urmare, când Dumnezeu a creat în cer și pe pământ ființe inteligente și raționale, capabile să iubească, a existat întotdeauna riscul ca acestea să nu-L iubească, la rândul lor. Unele ființe au ales astfel și... iată originile a ceea ce noi cunoaștem ca fiind „marea luptă”.

1. De ce următoarele texte au logică doar în contextul libertății și al riscului pe care dragostea le implică? Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:12-17; Apocalipsa 12:7

Deosebit de profund este textul din Ezechiel 28:15, care arată că, deși acest înger, Lucifer, a fost o ființă desăvârșită, creată de un Dumnezeu desăvârșit, s-a găsit nelegiuire în el. Desigur, nu pentru că a fost creat

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

cu acea nelegiuire. Dimpotrivă: fiind creat cu capacitatea de a iubi, Lucifer avea adevărata libertate morală și, în ciuda a tot ce îi fusese oferit („erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe”), acest înger a vrut mai mult. Un lucru a dus la un altul, până când a fost „război în cer”.

În unele locuri pot fi cumpărați câini-roboți, care ascultă întotdeauna comenzile - nu murdăresc covorul și nu rod mobila. Totuși, este posibilă o relație semnificativă cu un astfel de „câine”? Cum te poate ajuta răspunsul dat să înțelegi motivul pentru care Dumnezeu a creat ființe care puteau să-L iubească în mod liber, la rândul lor?

Luni, 27 septembrie – Căderea și potopul

Aproape orice copil care merge la școală a auzit întâmplarea când lui Isaac Newton i-a căzut în cap un măr și, gata, Newton a descoperit gravitația. Că mărul a căzut sau nu cu adevărat în capul lui nu este un aspect esențial; important este că marea intuiție a lui Newton a fost să înțeleagă că aceeași forță care a făcut să cadă mărul (gravitația) ținea și Luna pe orbită în jurul Pământului, Pământul, pe orbită în jurul Soarelui ș.a.m.d. (și nici măcar nu a descoperit el gravitația; oricine a căzut vreodată deja aflase despre ea).

Acest lucru era important pentru că, timp de mii de ani, oamenii crezuseră că legile care guvernau cerurile erau diferite de legile care guvernau pământul. Newton a demonstrat că această convingere era greșită.

Deși contribuția lui Newton a fost în domeniul legii naturale, același principiu este valabil în dreptul Legii morale. Aceeași libertate, libertatea inerentă dragostei, care a condus la căderea lui Lucifer a condus și la căderea omului.

2. Următoarele versete vorbesc despre oameni perfecți, într-un mediu perfect, creați de un Dumnezeu perfect. Cum descoperă ele adevărul despre libertatea care caracterizează dragostea? Geneza 2:16,17; Geneza 3:1-7

După cădere, lucrurile au mers din rău în mai rău, chiar până în punctul în care Domnul a zis despre om că „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Și dacă gândurile oamenilor erau rele, cu siguranță erau rele și acțiunile lor, până când lucrurile s-au înrăutățit atât de mult, încât Domnul a distrus întreaga lume printr-un potop - într-un anumit sens, i-a dat omenirii șansa să o ia de la capăt, un fel de a doua creație. Totuși, după cum ne arată istoria turnului Babei (Geneza 11:1-9), oamenii încă păreau hotărâți să-L sfideze pe Dumnezeu. „Când a fost parțial terminat, o parte din turn a fost ocupat și folosit ca locuință pentru ziditori; alte încăperi, splendid mobilate și împodobite, au fost închinat idolilor lor. Oamenii se bucurau de succesul lor și slăveau pe dumnezeii de argint și de aur, ridicându-se împotriva Cărmuitorului cerului și al pământului.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 119

La sfârșitul unei zile, încearcă să-ți amintești cât mai multe dintre gândurile și ideile care ți-au trecut prin minte! Ce îți spun ele despre starea inimii tale?

Marti, 28 septembrie – Chemarea lui Avram

Avram (mai târziu numit Avraam) apare prima dată în genealogia din Geneza 11, care vine chiar după ce se menționează că oamenii au fost împrăștiați de la Babei.

3. Citește Geneza 12:1-3, unde este descrisă chemarea adresată de Dumnezeu lui Avram. Astăzi, când ne uităm înapoi în timp, după evenimentul crucii, după moartea lui Isus și după răspândirea Evangheliei, cum înțelegem ce promitea Dumnezeu să facă prin Avram?

Multe secole mai târziu, apostolul Pavel, căutând să trateze erezia galatenilor, a menționat chemarea lui Avraam, demonstrând că aceasta este o expresie timpurie a ceea ce fusese dintotdeauna intenția lui Dumnezeu: să transmită lumii Evanghelia. „Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt cei care au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.», (Galateni 3:7,8).

Chemarea lui Avraam a fost enunțată prima dată în Geneza 12; mare parte din restul cărții Geneza este istoria descendenților lui de sânge, un urmaș disfuncțional după altul, dând naștere, succesiv, la familii la fel de disfuncționale; și totuși, prin ei, în cele din urmă făgăduința avea să fie împlinită, atingând un moment crucial în chemarea lui Moise.

4. Citește Faptele 7:20-36, unde se află descrierea pe care o face martirul Ștefan despre Moise și despre ieșirea din Egipt. Cum se potrivește ea cu făgăduința inițială făcută de Dumnezeu lui Avram?

Într-o lume adâncită în ignoranță, în rătăcire și într-o lipsă generală de cunoaștere a adevărului (lucrurile nu s-au schimbat prea mult în peste trei mii de ani, nu-i așa?), Domnul a chemat din Egipt un popor, pe poporul Lui, sămânța lui Avraam. Prin ei, copiii lui Israel, El a căutat nu doar să păstreze cunoașterea adevărului despre El și despre planul de mântuire, ci și să răspândească această cunoaștere în tot restul lumii.

Astăzi, cum ne vedem pe noi, ca adventiști de ziua a șaptea, în raport cu restul lumii? Cu alte cuvinte, ce asemănări există între noi și Israelul antic? Ce responsabilitate implică această paralelă pentru fiecare din noi?

Miercuri, 29 septembrie – Legământul de la Sinai

Ce experiență a fost ieșirea din Egipt și tot ce a implicat ea, de la sângele de pe stâlpii ușilor din Egipt până la succesiunea de întâmplări dramatice de la Marea Roșie! Fără îndoială că ea a lăsat o impresie asupra acelor care au trăit-o, căci Domnul a zis: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exodul 19:4).

De ce a realizat Dumnezeu această salvare uluitoare și dramatică, scoțând un popor din mijlocul altui popor? După cum însuși Moise le-a spus: „A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte cu mână tare și braț întins, și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri?” (Deuteronomul 4:34)

5. De ce a chemat Dumnezeu poporul să iasă din Egipt? Exodul 19:4-8

Este foarte simplu: Dumnezeu i-a chemat afară din Egipt pe evrei, adică pe descendenții patriarhilor - Avraam, Isaac și Iacov. Și cu acești descendenți, Domnul a făcut un legământ, în virtutea căruia ei aveau să fie, într-adevăr, „ai Mei [în engl. *un tezaur deosebit*] dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu” (Exodul 19:5). Relația aceasta a fost esențială în cadrul legământului.

Totuși, ideea de apartenență sau de „tezaur special” ar putea fi foarte ușor înțeleasă greșit (și așa a și fost). Statutul lor de popor special nu deriva din ceva care să fi fost sfânt sau neprihănit în ei înșiși, ci se datora harului lui Dumnezeu și adevărurilor minunate pe care El li le dăduse – adevăruri pe care trebuia ca ei să le urmeze și, în calitate de „împărăție de preoți”, să le transmită lumii.

Apoi, Dumnezeu le-a dat și niște condiții ale legământului (partea lor de împlinit din înțelegere, ca să zicem așa), Cele Zece Porunci (Exodul 20), iar abia după aceea legământul a fost ratificat. După ce a stropit cu sângele jertfelor un altar nou construit, Moise „a luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului” (Exodul 24:7). Poporul a declarat din nou că avea să asculte.

„Și, într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge [...] a stropit cartea și tot norodul și a zis: «Acesta este sângele legământului care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi», (Evrei 9:19,20). Care este semnificația sângelui și de ce este ea atât de importantă, chiar și pentru noi, astăzi?

Joi, 30 septembrie – Apostazie și pedeapsă

„Vom face tot ce a zis Domnul!” (Exodul 19:8); vezi și Exodul 24:3; 24:7). Deși, fără îndoială, poporul lua în serios cuvintele acestea de fiecare dată când le rostea, istoria sacră ne arată că, din păcate, acțiunile copiilor lui Israel le-au contrazis în repetate rânduri declarațiile și angajamentele. Cu toate că erau poporul ales, cu toate că intraseră de bunăvoie în legământ cu Domnul, ei nu și-au făcut partea, care, în realitate, se rezuma la un singur lucru.

6. Care era partea esențială care-i revenea lui Israel în cadrul legământului? Exodul 19:4,5

Chemarea de a asculta de Dumnezeu, de a păzi Legea Lui, nu era legalism atunci mai mult decât este acum (vezi Matei 7:24-27; Ioan 14:14; Iacov 2:20; Romani 6:11,12); și totuși, din nou și din nou, copiii lui Israel au dat greș în a-și împlini partea din cadrul înțelegerii.

Într-adevăr, mai înainte, chiar în fața priverii muntelui Sinai, ei căzuseră într-o apostazie cruntă (vezi Exodul 32:1-6). Din nefericire, se pare că lipsa de credincioșie a reprezentat mai mult regula decât excepția și, astfel, în loc să intre imediat în Țara Promisă, ei au pribegit prin pustie patruzeci de ani.

7. Care era consecința pe care trebuia să o suporte poporul pentru că refuzase să asculte de Domnul? Numeri 14:28-35

Atunci, ca și acum, neascultarea se manifestă nu numai printr-o răzvrătire fățișă (deși se întâmplă și așa), ci, adesea, și prin refuzul de a ne încrede în ce ne spune Dumnezeu! Ce a făcut ca acest păcat să fie și mai grav în dreptul lui Israel a fost că, așa cum le-a reproșat chiar Dumnezeu, toți acești oameni văzuseră „cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și totuși M-au ispitit de zece ori acum” (Numeri 14:22). În ciuda a tot ce văzuseră și trăiseră în viața lor, ei au refuzat în continuare să asculte de Domnul și să ia în stăpânire țara, în ciuda făgăduinței lui Dumnezeu că aveau să reușească (Numeri 13-14).

Gândește-te la ce este scris mai sus, și anume că neascultarea derivă dintr-o lipsă de încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. De ce este adevărat acest lucru și cum putem să învățăm să ne încredem mai mult în Dumnezeu?

Vineri, 1 octombrie – Un gând de încheiere

„Pe scurt, susțin că dragostea lui Dumnezeu (corect înțeleasă) se află în centrul unei dispute cosmice și că angajamentul lui Dumnezeu de a iubi oferă un motiv suficient, din punct de vedere moral, pentru ca Dumnezeu să permită răul, cu ramificații semnificative în ce privește înțelegerea providenței divine ca operând în cadrul a ceea ce eu numesc «reguli de legământ ale angajamentului».” - John Peckam, *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, Baker Academic, MI, 2018), p. 4

„Pentru Moise, Aaron, Caleb și Iosua, hotărârea că Israel nu trebuia să intre în Canaan decât peste patruzeci de ani a fost o dezamăgire amară; și totuși, ei au primit decizia divină fără să murmure. Dar aceia care s-au plâns de felul cum Se purtase Dumnezeu cu ei și care au spus că se întorc în Egipt au plâns și s-au văit când le-au fost luate binecuvântările pe care le disprețuiseră. S-au întristat fără rost, iar acum Dumnezeu le dădea motiv să plângă. Dacă s-ar fi jelit pentru păcatul lor atunci când le-a fost arătat cu credincioșie, această sentință n-ar fi fost pronunțată, dar ei se jureau pentru că sufereau pedeapsa; întristarea lor nu era pocăință și, astfel, nu se putea obține o schimbare a sentinței.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 392

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 1 Corinteni 10-16

1. De ce anume îi îndemna Pavel să fugă pe „preaiubiții” săi frați din Corint?

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

- Studii -

Studiul 1 – Introducere la cartea Deuteronomul

2. De ce erau „mulți neputincioși și bolnavi” în biserica din Corint?
3. În ce scop râvneau credincioșii să aibă din belșug darurile duhovnicești?
4. Ce frate n-a voit să viziteze biserica din Corint, în ciuda insistențelor lui Pavel?

Evanghelizare, Secțiunea 15, subcapitolul „Avertizări oportune”

5. Când este muzica primită de Dumnezeu?